Ч. 175 (14.072). Львів, пятниця 5. липня 1935. Pocztowa opłatę opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 504.060. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“. Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Двогодинна нарада мін. Бека з канц. Гітлером.

БЕРЛІН, 4. 7. ПАТ. Німецьке інформаційне бюро оголосило такий комунікат: Вчора в год. 10·45 мін. Бек в товаристві польського амбасадора Ліпського склав візиту міністрові закордонних справ Німеччини баронові фон Нойратові у міністерстві закордонних справ при Вільгельмштрассе, яка тягнулась ледви 15 хвилин. Опісля мін. Бек з амб. Ліпським і мін. фон Нойратом пішов до канцлера Гітлера, де сторожа віддала почести. При вході ждав на мін. Бека адютант канц. Гітлера Брікнер, який товаришив їм до вождя.

БЕРЛІН, ПАТ. Перша нарада мін. Бека з канц. Гітлером відбулася в чотири очі і тягнулася дві години.

БЕРЛІН, 4. 7. ПАТ. Вчора в год. 16·30 почалася в канцелярії друга нарада мін. Бека з канц. Гітлером, яка тягнулася 2 і пів години. Підчас другої наради були теж присутні амб. Ліпський і міністр закордонних справ фон Нойрат. Взагалі першого дня наради мін. Бека з державними мужами Німеччини тягнулися пять годин. Про хід нарад не оголошено покищо ніякого комунікату. Міродатні кола запевняють, що наради мали дуже приязний характер.

ПРИХИЛЬНІ ГОЛОСИ НІМЕЦЬКОЇ ПРЕСИ.

Німецька преса дуже прихильно пише про візиту мін. Бека у Берліні. Мін. Бек — пишуть берлінські щоденники — є представником великої політичної традиції, якої творцем був марш. Пілсудський.

Офіційний орган націонал-соціялістичної партії „Фелькішер Беобахтер“ пригадує ті переміни, які стались в останніх двох і пів роках у взаєминах між Польщею і Німеччиною. Тому мін. Бека привитають у Берліні зі щирою симпатією. Побут одного з найближчих співробітників марш. Пілсудського змінить ще більше взаємини між Польщею і Німеччиною.

ГОЛОСИ ФРАНЦУЗЬКОЇ ПРЕСИ.

ПАРИЖ, ПАТ. Французька преса присвячує цілі сторінки візиті мін. Бека у Берліні і снує ріжні здогади на тему берлінських розмов. Частина преси хоче бачити в цій візиті звичайний вияв куртуазії, ревізиту, яку віддає польський міністр своїм німецьким товаришам мін. Ґебельсові і прем. Ґерінґові, які їздили до Варшави. Друга частина преси пише, що візита мін. Бека має першорядне значіння для ситуації у східній і середущій Европі. На думку „Ле Тан“-а правда лежить посередині. Дійсно в нинішніх політичних умовинах куртуазійна політика мін. Бека викликує виїмкове зацікавлення. Мін. Бека запросили вже давніше і справу подорожі вирішено ще за життя марш. Пілсудського. У Берліні рішили приняти мін. Бека дуже прихильно, не забуваючи, що тільки завдяки договорорі з Польщею в 1934 р. Німеччина могла оминути повного осамітнення. Завдяки Польщі німецький уряд міг відкинути проект східного пакту взаїмної допомоги у первісній його формі. Від цієї хвилини датуються між Берліном і Варшавою сердечні взаємини. Незалежно від обговорення актуальних справ істнує багато справ, які безпосередньо вяжуться з польсько-німецькими взаєминами. Тому перша офіційна візита польського міністра закордонних справ у Берліні творить новий факт в історії польсько-німецьких взаємин.

ГОСТИНИ У БЕРЛІНІ.

БЕРЛІН, 4. 7. ПАТ. Вчора в год. 13·30 міністр закордонних справ фон Нойрат гостив сніданням мін. Бека з дружиною. На сніданні були амб. Ліпський і вищі урядовці німецького міністерства закордонних справ.

Вечором в год. 20·30 канц. Гітлер гостив обідом мін. Бека. На обіді були амб. Ліпський, директор кабінету Лубенський, радник амбасади Любомірський, військовий аташе Шиманський, мін. фон Нойрат, прем. Ґерінґ, міністри Бльомберґ і Ґебельс, амб. фон Рібентроп та вищі урядовці. По обіді відбувся концерт в городі канц. Гітлера.

Морська нарада в Римі.

РИМ, 4. 7. ПАТ. Мусоліні скликав на надзвичайне засідання комітет адміралів та найвищу дорадчу комісію італійської маринарки. На зборах мають обговорювати актуальні питання, що відносяться до морських справ.

Британсько-французсько-німецьке морське порозуміння?

ЛЬОНДОН, 4. 7. ПАТ. Райтер повідомляє: Британський уряд є в постійному контакті з французьким урядом не тільки у справі деклярації з 3. II., але теж у справі Абісинії. Британський уряд порозумівається з французьким і німецьким урядом у морських справах головно щодо процедури, яку треба застосувати у квестії морської програми між трьома урядами.

Версайський договір не має значіння.

ЛЬОНДОН, 4. 7. ПАТ. Аґенція Райтера повідомляє: Мандер (ліберал) домагався в палаті громад запевнення від уряду, що у всіх переговорах про морське розброєння буде ділати на основі обмежень передбачених щодо Німеччини у версайському договорі, коли інші держави на це погодяться. Відповідаючи, мін. Горе заявив: Не можу дати такого запевнення, бо загальний договір, опертий на версайському договорі, не має ніяких виглядів на успіх.

Британський уряд проти Льойда Джорджа.

ЛЬОНДОН, 4. 7. ПАТ. Аґенція Райтера повідомляє: Перший льорд адміраліції Ейрес Монсель категорично заперечив у палаті громад твердженню, яке виголосив вчора Льойд Джордж. Льойд Джордж сказав, що коли Німеччина запропонувала знести підводні човна, В. Британія не погодилася на ту пропозицію. Ейрес Монсель сказав, що такий напад на британський уряд може захитати довіря світа до зусиль, які робить уряд у користь мира.

Нові японські домагання до китайців.

ПЕКІН, 4. 7. ПАТ. Згідно з інформаціями з Ґсінґ-Кінґу команда японської армії у Квантунґу поставила 29 китайській армії нові домагання та погрожує новими репресіями, якщо китайці до 10. липня не покинуть Чагару і прикордонних земель між Великим Муром і Тутікау.

Комуністи викликали заворушення в Канаді.

МОНТРЕАЛЬ, 4. 7. ПАТ. Премієр Канади Беннет заявив у парляменті, що страйкові заворушення в Реґіні (Саскачеван) мали дуже поважний характер. В заворушеннях згинув один поліційний старшина, 15 осіб ранили. Премієр додав, що заворушення викликали комуністи.

Все більше цікавляться Україною.

(Кореспонденція з Риму).

Рим, 29. червня 1935.

В усіх чотирьох потугах Европи, які всетаки змагають до того, щоби Европою правити, говорять тепер уже про Україну щораз частіше, як про чинник міжнародньої політики: попри Англію, Німеччину і дещо менше, Францію, від двох років щораз частіше і в Італії говориться про Україну. Говорять щораз частіше і кожний раз усе ближче підходять до зрозуміння самої суті українського питання. Говорилося в Італії про Україну й давніше: говорив Мусоліні, Фр. Копполя і багато інших, але це було ще за часів, коли ми крівавилися на полях бою — 1918 по 1921 р. Потім — усе було притихло. Останніми часами, як сказано, заінтересування знов ожило!

Нині хочемо занятись окремою книжкою, присвяченою цій справі. У ній порушується українське питання у масштабі міжнародньої політики. Книжка називається: „Італія і міжнародні питання“. Автор її заховався під псевдонімом Лятінус*). Та цікава книжка появилась на полицях книгарень цими днями. У ній синтетично переповідається усю політику повоєнного світу по Стрезу включно. З українським питанням автор, як на Італійця, можна сказати, обізнаний дуже добре. Є в нього місцями деякі помітні відхилення, які в синтетичному творі чужинця можуть траплятися.

У першій частині, в розділі „Меншини“, автор обговорює долю меншин у всіх країнах повоєнної Европи, крім чотирьох потуг і СССР. Цифри, якими він послуговується, черпає, як видно по них, із офіціяльної статистики. У Польщі, автор каже, є українців 5.000.000; в Чехії 500 тисяч, в Румунії 650 тисяч. Говориться й про охоронні меншинові трактати: признає правду, що ніхто не дотримав тих трактатів, крім Фінляндії, яка останніми часами теж хилиться до всіх інших „недотримувачів“ держав. „Всі штучки були вжиті, — каже автор, — щоб відняти або зменшити меншинам політичні права і дуже арбітрально потрактовано справу натуралізації меншин... Здебільша не є допущено, щоб уживати меншинної мови перед адміністративною владою... Але одна зі зброй, яка сильно вдарила по меншинах і проти якої всі трактати були немічні, це економічна зброя... Ще важчими, і у своїй формі недоторкальними, були аґрарні реформи...“ Розділ кінчиться відомим виступом міністра Бека у Женеві.

У черговому розділі тієї самої першої частини кажеться про „Ревізіонізм і територіяльні питання“. Автор каже, що не буде ревізії трактатів без війни. І так спірними територіями є Добруджа, Македонія, навіть Струміца і Цариброд; дальше Тракія, врешті Бесарабія, в якій є 280.000 українців і до якої мають претенсії Совіти; дальше Словакія, „la Rutenia Subcarpati“ де є по мадярській статистиці 440.000 українців і 180.000 мадярів, в тому... мадяри мають претенсії до Прикарпатської України; потім іде Трансильванія, Банат Темешвар і Воїводіна; польський коридор, Данціґ, Гор. Шлеськ, Клайпеда, судетські німці, Шлезвіґ, Вильно, Тешин

* Latinus: „L' Italia ei problemi internationali“. Milano Istituto per gli studi di politica internatonale. 1935 стор. 408., ф. 16-о.

Навмисно переповідаю усі спірні території, щоб
показати, що Східна Галичина для автора не є
уже спірною територією.
У розділі „Fuoruscitismo e terrorismo" ширше
говориться про нас: про У. С. С. під Австрією,
врешті про Петлюру, якого автор замість ота-
мана зве гетьманом; про осередки нашої політич-
ної еміграції — Варшава, Берлін, Прага. Про
Скоропадського автор каже, що це „людина,
яка... хто його зна, котрогось дня могла би на-
віть послужити". Комуністи-ж, каже автор, себ-
то політичні втікачі., всі подалися у Москву. „А
що вони там роблять, це таємниця. Те, що ко-
їться там за кордонами Совітів, не завсіди дуже
ясне". Овочі багатосторонньої активности тих
політ. організацій автор бачить в біляисі за 1934
рік. „У Румунії вбито премієра Дуку; в Польщі
вбито міністра Перацького, вчинок українця; в
Австрії вбито Дольфуса, вчинок націонал-соція-
ліста; у Марсилії вбито короля Олександра і
Барту, вчинок македонця і деяких хорватів". І
говориться про французький проект міжнарод-
ньої конвенції проти терору. Автор завважує,
що ніхто не хоче касувати право асилю. а тре-
ба здавити деформацію асилю.
У другій частині „Трактати Льокарно" цього
твору про нас нічого не говориться. Але варта
над нею наспіх зупинитися. І саме над розділом
„Протокол дефініції напасника", в якому автор
як европеєць, дає слушну завваґу: „...СССР пу-
стив у моду новий тип міжнародного договору:
договір ненападу. У двацятому віці, в наших у-
мовинах життя, ці договори ненападу це немов
спогад середневіччя; мимохіть на думку насува-
ються часи бандитів..." Такої докладної харак-
теристики договору ненападу ніде ще досі не
було.
Вся третя частина присвячена всяким полі-
тичним порозумінням. У розділі „La Locarno
Orientale" п. Лятінус влучно завважує, що „од-
на з характеристик повоєнних договорів це те,
що вони не тим важливі, що вони говорять, а
тим, чого вони не говорять". Про японсько-ні-
мецьке порозуміння говориться: „Ще сьогодні
важко сказати чи японсько-німецький союз, про
який в Росії стільки горлається, це дійсність...
Однак СССР про японсько-німецьке порозумін-
ня глибоко переконаний. А в політиці наслідки
переконання не дуже ріжняться від фактів". Про
порозуміння німецько-польське, яке широко об-
говорює автор в осібному розділі. не стану ба-
гато розводитися, ця справа вже в нас знана. Та
ніби то проектований поділ України (Правобе-
режжя Польщі, Лівобережжя Німеччині) теж
представлений у книжці так, як уже це нам ві-
домо. Є лиш одно місце, яке слід зазначити: що
„Німеччині не повинно би бути надто важко ґер-
манізувати нові території; безперечно їй це вда-
лось би швидше, як Польщі спольонізувати..."
Ось тут у цьому пункті п. Лятінус виявив, що
про Україну — її минуле, всю її історію бороть-
би за визволення, її культуру і протиасиміля-
ційну натуру — не знає нічогісінько. Думає, що
Україна, це Лібія, або якась інша Абісинія. Даль-
ше автор перестерігає Польщу, що, заволодів-
ши Україною, стане меншістю серед підвладної
більшости... „Врешті каже автор, хоч поляки ма-
ють як і всі народи свої недостачі, то проте ні-
коли не виявили браку інтеліґенції.."
В останній частині розглядає автор політику
кожного краю зокрема. Англії пригадує, як це
вона в перших роках російської революції по-
магала білій реакції. „Чи був це випадок. чи на-
вмисне. але англійська поміч приходила завсіди
запізно і то у вирішній хвилині, коли червоні
війська стояли перед розбиттям..." Згадує й про
рапальський договір (російсько-німецький, у
1922 р.). який наробив стільки галасу. Бо „не тре-
ба забувати, що в 1922 р. в Европі може було
десять осіб, які знали що це таке в дійсності бу-
ло ота Росія". У розділі „Росія" п. Лятінус зно-
ву говорить про Україну. „Держави порозумін-
ня дуже мало знали географію східної Европи.
І наробили нечуваних помилок. Підтримали
Польщу, яку всі знали. балтійські країни, які бу-
ли близько і якими особливо цікавилася Англія,
підтримали републички Кавказу, бо там була
нафта. А зовсім забули про Україну, де з відхо-
дом німецького війська, на місце Скоропадсько-
го прийшов Петлюра, цікавий тип селянина (sic!)
який несподівано став генералом і державним
мужем, але який мав популярність серед наро-
ду, що було його базою і можливістю втримати-
ся, а чого не доставало його шляхетському попе-
редникові. Нині можна думати, що якби половина
зусиль, які держави порозуміння дали всяким
білим ґенералам, і які пішли всі намарно, — бу-
ли звернені для оборони самостійности Украї-
ни і закавказьких републик, вони й досі булиб
незалежними державами, а історія Европи ли-
бонь булаб мала інший хід. Але Україна, це для
европейських вух була незнана назва, а Кавказ
був завеликий простір. щоб можна було пого-
дитися, до кого він має належати".
На цьому й закінчу огляд того цікавого тво-
ру, який служить причинком до ствердження
факту. що в Европі зростає зацікавлення Укра
їною.

М. Зазамський.

Резолюції Зїзду Молоді в Станиславові 29. червня ц. р.

ЗАГАЛЬНІ РЕЗОЛЮЦІЇ.

1) Зїзд Молоді в Станиславові, беручи під увагу загальне положення нації в сучасний мент вважає, що в часі, коли з усіх сторін іде наступ на неї, коли йде боротьба за існування цілої нації, за зломання її психічної сили — молодь та її творча праця є одиноким чинником відпору.

2) Зїзд стоїть на становищі, що літа юности — це літа невсипущої твердої праці над собою, літа приготування до тяжкої життєвої боротьби, літа гартування сили волі й характеру, збагачування своїх відомостей і життєвого досвіду, щоб опісля служити ними найближчій по справі й серцю людській спільноті — своїй нації. Зїзд беручи під увагу вимогу хвилі вважає, що основною прикметою сучасної молоді повинно бути геройство праці над собою для нації та сталення характерів.

РЕЗОЛЮЦІЇ В ЗАГАЛЬНО-ОСВІТНИХ СПРАВАХ.

3) Найбільша цінність кожної людини, спільноти й нації — це її духові сили: воля, почування і розум. Вони є найглибшою основою людського життя.

4) Щоб наше життя ставало все повніше та краще — слід ці сили суцільно та постійно розвивати.

5) Духовий розвиток людини треває ціле її життя. Але духовий ріст нації не кінчиться з життям одного покоління: він звязує в одне духові цінности всіх її поколінь; томуто духовий ріст нації є безсмертний і вічний.

6) Духовий розвиток добуває людина лише працею над собою самою. Нація творить свої духові цінности лише співпрацею усіх її членів.

7) Такою спільнотою праці є для нас „Просвіта", що за перше та найголовніше своє завдання має: організувати й виховувати духові сили народу. Тим то обовязком усіх українців є своїм загальним, поголовним і постійним членством та всебічним творчим зусиллям підтримати, поширити та якнайбільше посилити ці великі змагання „Просвіти".

8) Духове виховання нації слід творити від основ у кожнім її поколінні. Тією основою є

ВАСИЛЬ МАКОВСЬКИЙ. 2)

ҐМІНД.

ТАБОР УКРАЇНСЬКИХ ЗБІГЦІВ І ВИСЕЛЕНЦІВ У ЧАСІ СВІТОВОЇ ВІЙНИ 1914—1918.

Спогади зперед 20-ти літ.

I.

ТАБОР І ЙОГО МЕШКАНЦІ.

Можна на доцільність воєнних таборів мати ріжні погляди, — під яким кутом хто на цю справу дивиться. Та ледви чи можна заперечувати їх необхідність серед страхіть новочасної війни, котра — хоч ще не мала в 1914. році свого жахливого відтинку у воздусі, проте користувалася іншими, не менш страхітливими засобами знищення, а її нагальний і змінливий хід примушував воюючі держави подбати заздалегідь за тимчасове приміщення і прокормлення викинених із життєвих рейок мас ворожого або власного населення. На конечність таких таборів вказують всілякі обставини: Державно-політичні мотиви кажуть усувати з загрожених війною теренів людей, котрих політичні наставлення є сумнівні, або прихильні ворогові; воєнні операційні пляни наказують примусове опорожнювання цілих смуг землі, господарські огляди спонукують думати заздалегідь за потрібні у війні робучі руки. Такі й інші притоки, причини, міркування — дійсні чи уроєні — можуть виправдати закладання воєнних таборів, їх особливу організацію та ріжноманітні устрої — відповідно до категорій мешканців, для котрих є вони призначені. Поселення в таких таборах є само собою тверде і прикре, бо звязане з невідлучним обмеженням духових і фізичних умовин життя і — особистої свободи, яка до війни далеко вище цінувалась ніж нині. Всеж, всі ті обмеження не мають сягати далі, ніж виправдує їх конечність. Інакше стають незаслуженою карою, а то й своєвільною, злобною пімстою. Та інші погляди на цю справу нині, а інші були перед світовою війною. Добро і свобода одиниці мають сьогодні супроти держави підрядну вартість.

Також і в старій австрійській монархії найшовся уряд в незавидному положенні, коли пізною осінню 1914. року застукала його нагла і ненадійна конечність захистити і прокормити десятки тисяч з Галичини і Боснії виселеної людности, крім великих тисяч полонених і інтернованих. Ще більш жалісливе було положення самих виселених. Їх численність зростала як повінь постійно і нагально. Війна лютилася з самого початку; не чекала, поки в Австрії уладять таборові захисти для збігців і виселенців. За той час тинялись ці нещасники по всіляких западинах австрійських і мадярських країв, поки їх зібрали в таборах. Одним з чисельних воєнних таборів (Брук над Литавою, Енцерсдорф, Ґая, Ґредіґ, Ляйбніц, Моравська Острава, Оберголлябрун, Вольфсберг), основаних на запіллі старої Австрії для примусово з усіх сторін кордону виселеної людности, був табор виселенців у Ґмінді.

Після вагань і надумувань, по якій схемі порозміщувати збігців і виселенців всіляких народностей, — що було питанням суто політичним і цупко звязаним з настроями державних верховодів, які з початку війни не були для українського народу прихильні, — вирішив віденський уряд розміщувати виселенців в рямах можливости відповідно до національности, а табори у Вольфсбергу і Ґмінді призначив для українських збігців і виселенців з Галичини. Це торкається головним чином селянських мас. Інтеліґенція розташувалась по чеських і німецьких містах і містечках; велика частина опинилася у Відні.

Ґмінд, невеличке, мало що більше за три тисячки мешканців повітове містечко в Долішній Австрії, положене майже на самій чеській границі, складається з властивого містечка і окремих передміських громад — Бемцайль і Унтервіляндс, які разом творять одну топографічну цілість. Давніше вів чеський кордон біля села Граценн, на північ від Ґмінду; нині — самою річкою „Ляйнзіц", що перепливає через місто. Нині, північна частина належить до Чехословаччини, полуднева до Австрії. Людність і там і тут — мішана, чесько-німецька.

І ось у півторакільометровій віддалі від того містечка, в тому самому місці, де по переданні таборував колись з військом славетній Валенштайн, заложено серед зими 1914. року виселенецький табор. Найгіршою була доля його перших житців з початком січня. Їх звозили не сотнями, а тисячами і лишали на поталу долі і дошкульної осінньої аври, яка в тій стороні вітриста і доймава. Табору ще не було; його лиш стали здвигати. Не було й засобів прожитку для тих тисячних мас. Їх добувано спохвату, довожено переймом. Люди таборилися голотіч, страву варили на полі у казанах ,при ватрах. Таборище було навкруги обведене дротом і сторожене військом. Бараки будовано скваплиbudо, на захват; не диво, що й по партацьки. Зрештою, хтоб важився тоді й подумати, що ця війна піде на роки. Найзапальніші міркування в найзавзятущих головах оперували — місяцями. Тому й не тривкіші кладено бараки, як на місяці. Були вони 40 метрів довгі, 12 широкі, деревляні, шальовані, папою криті, кожний засоблений чотирма входами і дванацятьма, у повздовжних стінах, вгорі

дитячий, передшкільний і шкільний вік. Ця головна ділянка праці „Рідної Школи“ вимагає дбайливої виховної співпраці цілого українського громадянства.

9) Найбільше значіння для життя має молодість людини. Виховгна молодь перетворює у найкращому розумінні життя нації, тимто виховна діяльність мусить у першу чергу захопити під свій будуючий вплив усю україн. молодь.

10) Молодість — золотий вік людини; шукання шляху та кристалізація. Тут кладеться основи під усю діяльність людини-громадянина.

11) Молодість і зокрема перша її фаза молодечість вимагає якнайбільше уваги й дбайливости з боку цілого українського громадянства та всіх наших національних організацій. Але й сама мусить виявити свій гін до самоорганізації у місцевих наших товариствах для праці над собою.

12) Шлях праці молоді — це самодіяльність, самовиховання й самоосвіта. З цього шляху вийде вона напевно на широке поле творення нашого нового та кращого національного життя.

РЕЗОЛЮЦІЇ У КООПЕРАТИВНИХ СПРАВАХ.

13) Ідея кооперації, гасло єднання сил для великого діла **господарського визволення** має для українського народу особливе значіння. Український нарід, зложений переважно зі селян та інших працюючих верств находить в кооперації **могутню зброю** для оборони свого права на істнування і для розбудови народніх варстатів праці.

Кооперація, здешевлюючи посередництво, розбудову торговлі, промислу і кредиту, змічнює організм цілого народу та дає йому засоби для культурного, національного і соціяльного піднесення.

14) Кооперативна ідея вщіплює в душі громадян запал до **праці для загального добра не лиш особистого,** плекає думку про взаїмну любов і допомогу слабшому, та **боротьбу** з усяким покривдженням. Такими шляхами кооперація змагає до заведення нового ладу без гнету й визиску, ладу, який найкраще може українському народові забезпечити буйний розвиток.

15) Щоденною працею кооперація привчає нарід до чесности в господаренні громадським грошем, дає нагоду сталити характери у витревалості й силі волі та вчить господарности й ощадности. В добре веденій кооперації нарід щоденно і практично вишколюється до того, як самому брати свої справи у свої руки.

16) Зїзд Української Молоді закликає всю молодь стати як один муж в ряди пропагаторів рідного виробництва й торгівлі, згідно з гаслом „Свій до свого!“, в першій мірі піддержуючи кооперативні крамниці, каси-щадниці, молочарські та інші спілки. Молодь повинна вже у школі привчатися до ведення шкільних кооперативів, брати ділльну участь в організації свят кооперації, в збірках дрібної ощадности, в приєднуванні членів до кооператив, в організуванні кооперативних бібліотек та самоосвітніх гуртків, в улаштовуванні кооперативних вистав, в поширюванні кооперативної преси, памятаючи, що тільки з упертої, дрібної, **масової** праці виростають тревалі і великі діла.

Кооперативне гасло **„Один за всіх, всі за одного!** — це нині наймогутніший засіб гуртування розпорошених сил народу.

РЕЗОЛЮЦІЇ У ЖІНОЧИХ ТА ВИХОВНИХ СПРАВАХ.

17) З уваги на вважливі завдання українських жіночих організацій — Зїзд взиває українську жіночу молодь до підсилення гуртування й праці на терені тих організацій та признає, що громадський труд українського організованого жіноцтва є чинником, який скріпляє національні сили до осягнення найвищого ідеалу.

18) Зїзд признає, що для всебічного розвою молоді, зактивізування і для її громадського вишколу є необхідним виховувати молодь у таборах, постійних і мандрівних оселях.

19) Витає акцію українських організацій, що в розумінні ваги таборового життя від років організують, піддержують і кермують таборовим рухом та взиває українське молоде покоління до масової участи в таборах-оселях і безупинної підсиленої розбудови усіх типів таборування.

РЕЗОЛЮЦІЇ У СПРАВАХ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ.

20) Стверджуємо, що фізичне виховання молоді є необхідним складником загального виховання народу для осягнення повновартісних громадян. Всестороннє фізичне виховання цілого загалу вишколює фізично й морально сильні одиниці, вивінувані всіма тими прикметами, що є найважніші, зокрема в нинішніх часах для нас, а саме: підготовляє людину до боротьби за істнування та за найвищі ідеали кожного народу.

21) Тому взиваємо все наше громадянство:

а) заохочувати і приєднувати громадян, головно всю позашкільну молодь села до активної участи в національних тіловиховних товариствах і організаціях,

б) приєднувати до національних тіловиховних організацій в місті всю фізично й умово працюючу молодь.

в) повести якнайширшу освідомлюючу пропаганду за участю всеї молоді, головно у таких тіловиховних товариствах, що розвивають свою діяльність у здорових природних умовинах, себто на свіжому воздусі й на сонці. В звязку з тим слід пропагувати мандрівництво, таборове життя, плавання, веслування, лещетарство і т. п.

22) Взиває всі тіловиховні товариства на терені краю вступити в члени Українського Спортового Союзу, який є єдино управненим надавати напрямні розвоєві українського спорту.

РЕЗОЛЮЦІЇ У СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКИХ СПРАВАХ.

23) Піднесення сільського господарства мусить стати для української молоді необхідним завданням.

24) Праця „Сільського Господаря“ змагає в усіх своїх ділянках до піднесення добробуту села, в цій праці необхідна допомога всеї української молоді.

РЕЗОЛЮЦІЇ З ДІЛЯНКИ ГІГІЄНИ.

25) Зїзд Української Молоді, що під гаслом „Молодь Майбутнє Нації“ — радить над шляхом повного її духового й фізичного розвою, визнаючи вживання алькоголю й нікотини жахливим самогубним засобом кожного молодого покоління й різко пятнуючи алькоголізм, як велике національне лихо — взиває ціле молоде покоління українського народу — до тверезого, здорового життя, до повної абстиненції від алькоголізму, нікотинізму, наркотиків, та до активного змагу за поширення відродженецької ідеї по всіх закутинах української землі.

26) Зїзд Української Молоді взиває українську молодь заповнювати ряди українських товариств, що працюють на полі гігієни, брати в них активну участь та добуте ними знання пристосовувати в щоденному житті.

осадженими вікнами, кожний призначений на 200 до 250 людей.

Зразу й без помостів. Помости і лаштунки на спання попід стіни і посередині, — долом і горою, — доробляли вже пізніш. Зразу річ ішла про те, щоби склемезити хоч які притулки з дахом над головами тисячок бездомних виселенців, здебільша самого жіноцтва і цілих отар заляканої, голодної і перемерзлої дітвори, що таборились голотіч і голіруч на мокравій толоці.

Табор, як табор; з ладом не був ніколи. Все провізоричний, на час війни, яка „небавом“ мала кінчатись. Згодом, як війна розгоріла і затяглася, годі вже було надіятися її лагідного, отже й швидкого закінчення; вона йшла на загладу держав, якої без цілковитого погрому не можна було подумати. Тоді і по таборах звернено увагу на солідніщу будову бараків, а старі по ряду перебудовувано, так, що витворилися два типи бараків. У перших дванацятьох секціях були бараки „старого“, у решті — „нового“ типу. Ці останні були вищі, ясніші, поперегороджувані на відділи, мали кращу вентиляцію та забезпеку перед зимном і вогнем і вигідніші та доступніші лаштунки на ночівлі. Будівля нових та перебудівля старих бараків не припинювалась ніколи, як літом так зимою. Осінню 1915. року, після завершення всіх баракових будівель, був табор поділений на 20 секцій, крім адміністраційної і шпитальної. Кожна секція складалася з 8 бараків і з великого будинку посередині, призначеного в половині на секційну кухню для вісьмох бараків, а в половині на інші таборові установи. Дві секції — сімнацята і вісімнацята — мали бараки нового типу, а пять секцій бараки так звані „фамілійні“, в яких не було лаштунків на ночівлі серединою і по під стіни, лиш залізні ліжка, уставлені у два ряди, кожне з окремою постелею. Ці фамілійні бараки були призначені для людей, привиклих до кращого способу життя. Бараки девятнацятої секції були поділені на окремі одно- і двокімнатні помешкання, котрі давали оману маломіських міщанських помешкань і були призначені для виселенецької інтеліґенції. Одначе згодом число тієї інтеліґенції так збільшилося, що скількість тих „люксусових“ мешкань показалася недостаточною. Щоби цьому лихові зарадити, перебудовувано зразу інші, звичайні бараки; опісля в 1917. році стали будувати бараки з одно- і двокімнатних помешкань для інтеліґенції, з пісково-вапняної цегли. Називалося ,що це будівлі — тривкі; а то — віденський центральний уряд, не знаючи, що робити після війни з таким коштовним табором, вирішив призначити його на захист для долішньо-австрійських інвалідів. І відповідно до наміченої цілі, вирішено ставляти дальші будівлі солідні, мурованим способом. У практиці виявилося, що й ці будівлі були ставлені прихватком і — тандитно.

Водночас з бараками ведено всякі інші будівлі ,яких вимагала орагнізація, забезпека, утримання та прохарчування примарного таборриська, котре в свому нутрі поміщувало постійно двацять пять до трицять тисяч народу, а було, що й поверх трицять шість тисяч. Вода питна була добра, з водотягів; воду до прання спроваджували зі ставу. Освітлення електричне, теж знамените, однак у звичайних бараках — дуже скупеньке. Табор мав власну якнайкраще уладжену електрівню, ведену фаховими силами під орудою електротехніка Е. Біцана. Впродовж 1916. року табор сканалізовано, а відходи, по перечищенні в окремій кокосовій „дестилярні“, каналом відпливали до ріки

(Далі буде.)

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— З Мукдену повідомляють, що арештували старшину манджурської артилерії Лю Хун Тіна за участь у вбивстві в 1931. р. полковника японського штабу Накамура. Це вбивство полк. Накамура було безпосередньою причиною збройної акції Японії у Китаю, яка треває досі.

— Арґентинський уряд зложив у парляменті проєкт закону про приступлення Арґентини до договору Бріян-Кельоґа.

— На ріці Ізд недалеко села Рай перевернувся човен з 40 особами. 26 осіб вирятували, решта згинула.

— Транспорти італійських військових частин до Сомалі й Еритреї відбуваються дальше.

— Св. Отець має на днях призначити нового берлінського епископа. Буде ним мабуть гр. Пройсінґ, епископ у Айхштет (Баварія).

Audiatur et altera pars.

Власники невикупленої частини „Українського Городу" про справу заміни її з маґістратом.

В останніх днях появилися в „Ділі" (ч. 169, 174) алярмуючі вістки, що невикуплена частина площі „Сокола-Батька" переходить в дорозі заміни на власність львівського маґістрату. Ці вістки у пресі, а також балачки що йдуть (як завжди у таких випадках буває) по місті, виходять мабуть із кругів зближених до „Сокола-Батька". Вони є формуловані в той спосіб, що — мовляв — кількох „заможних" громадян, фізичних співвласників т. зв. „Українського Городу", допускається національного злочину, не хотячи підождати на викуп своїх паїв і викінчуючи приватно якусь „махльойку" з львівським маґістратом. Непоінформоване про дійсний стан справи громадянство мусить на основі тих вісток відвести враження, що все це твориться поза плечима Старшини „Сокола-Батька", з великою шкодою для цієї установи і для українського стану посідання.

На ділі справа виглядає дещо інаке, про що можна переконатись на основі актів спілки „Український Город".

А саме: пятьох фізичних власників (до речі: за винятком одної людини, це вже друге покоління власників, себто діти тих громадян, що перед 24 роками закупили площу при вул. Стрийській) невикупленої ще частини т. зв. „Українського Городу" звернулося ще в 1931 році до Старшини „Сокола-Батька" з пропозицією приступити до фізичного поділу площі. Спільники запропонували за це деякий еквівалент у землі та просили виділити їм ту частину площі біля Стрийського Парку, що не надається на спортові цілі. Після кільканацятимісячних переговорів дійшло до умови, на основі якої Старшина „Сокола-Батька" в особах пп. рад. Стеблецького, радн. Лукавецького та інжиніра Свірського погодилася на фізичний поділ площі. За це фізичні спільники віддали „Соколові-Б." **1848** квадр. сяжнів землі.

Слід тут подати деякі цифри: цілість площі має 18.097 квадр. сяжнів. На один пай, себто 1/20 випадає 908 квадр. сяжнів. „Сокіл-Батько" є в посіданні 14 паїв — фізичні власники 6 паїв. За кожний пай фізичні спільники жертвували на „Український Город" 308 квадр. сяжнів, себто **більше як 1/3 своєї власности. Заключаючи** ту умову, представники „Сокола" заявили, що дальше викупно площі вважають нереальним і недоцільним з огляду на брак фондів та з огляду на вповні вистарчаючу поверхню (майже 9 моргів) „Українського Городу", який і так вимагає ще величезних вкладів, щоби міг якслід виконати своє завдання спортового майдану.

На виділеній частині площі спільники бажали перевести парцеляцію. Дня 5. X. 1932 р. внесли спільно „Сокіл-Батько" і власники невикупленої частини до Дирекції Краєвого Союзу Кредитового (Центробанку), як табулярного власника площі, ось яке письмо:

„Співвласники реальности при вул. Стрийській ч. 9 (т. зв. „Український Город"), а саме Т-во „Сокіл-Батько" в 14/20 і фізичні власники в 6/20, подають отсим до відома Хв. Дирекції, що заключили договір щодо фізичного поділу реальности на дві частини. Північна частина з простором 3600 сяжнів квадр. припадає по думці того договору на спільну невиділену власність фізичних спільників і вичерпує їх 6/20 частей реальности, полуднева частина, яка обіймає цілу решту реальности, припадає на власність Т-ва „С.-Б.". Фізичні спільники виготовили плян парцеляції простору, який припадає на їх власність і предложили той плян Маґістратові. Маґістрат жадає, щоби зголосилися повновласник табулярного власника реальности для обговорення справи парцеляції, евентуально **заміни** площі на іншу, тому, що місто хотіло би ту площу залежати для себе. Тому підписані власники реальности вибрали на повновласників Вп. пп. інж. Івана Свірського (тодішній містоголова „Сокола-Батька"), Володимира Соловія і д-ра Костя Паньківського і просять, щоби Хв. Дирекція підписала залучену повновласть для тих повновласників для переведення переговорів у Маґістраті".

Від „Сокола-Батька" підписали те письмо пп.: голова М. Заячківський і справник м-р Мигаль.

Коли переговори з маґістратом у справі парцеляції та забудування площі не довели до нічого, тому, що згідно з урбаністичними плянами міста Львова цей терен є призначений на парковий резерват, — спільники рішили погодитися на пропоновану містом заміну на міські ґрунти. Тому треба було нового уповноваження Краєвого Союзу Кредитового і дня 2. листопада 1934 року вислано письмо до Дирекції К. С. Кред. де м. і. сказано таке: „Підписані співвласники реальности вибрали на свого повновласника п. д-ра Костя Паньківського та просять, щоби Хв. Дирекція підписала повновласть **для ведення переговорів з Маґістратом м. Львова щодо заміни ґрунтів**". Те письмо підписали в імені Старшини „Сокола-Батька" пп. інж. Хроновят, як голова і п. Благітка, як справник.

Отже бачимо, що фактом заміни частини ґрунту з маґістратом Старшина „Сокола-Батька" не то не була заскочена, але що та заміна була переведена за згодою і теперішньої Старшини. З другої сторони бачимо, що ті самі фізичні власники, яких п. Сокіл повчає, що „добро Нації понад усе", зложили пожертву на „Український Город" у формі 1848 квадр. сяжнів землі, що дає у грошах навіть по рахунку „Сокола-Батька" суму 5.000 (пять тисяч) зол. на кожного фізичного власника. Прошу вказати тих українських громадян, — а є в нас ще люди далеко заможніші від тих „заможних" фізичних власників, — що зложили таку суму на викупно „Українського Городу"! (Не можна теж забувати, що площею фізичних власників користується „Сокіл-Батько" даром впродовж 24 років!). Чому тим людям відмовляється тепер права диспонувати своєю власністю, за яку не тільки їх батьки, але й вони добре заплатили? Невже варта ширити такі погляди про права приватної власности?

Олена Федак-Шепарович.

Лекції на українські теми в Льондоні.

Під кінець червня було заповіджено в Льондоні ряд лекцій на українські теми. Анґльо-Український Комітет запрохав п. проф. Р. Смаль-Стоцького з Варшави, щоб виголосив лекцію на тему „Вага українського питання" в палаті послів, дня 26. м. м. Рівночасно запрохали його ще й Королівський Інститут Міжнародних Справ і Товариство Близького й Середнього Сходу, щоби виголосив лекції на українські теми і в цих інституціях.

З незалежних від нього причин, п. проф. Стоцький не мав змоги виголосити заповіджених лекцій у червні та прохав про пересунення їх на осінь. Анґльо-Український Комітет і Королівський Інститут Міжнародних Справ відкликали зголошені лекції, а Т-во Близького та Середнього Сходу, яке порobило дальше ддучі приготування до лекції, не могло її відкликати, тому звернулося до перебуваючого в Льондоні европейського кореспондента американської „Свободи", п. Евгена Ляховича, щоби він виголосив відчит на таку саму тему.

„Дейлі Телеґраф" з дня 26. м. м. подав слідуючу новинку про відчит п. Е. Ляховича:

„Товариство Близького і Середнього Сходу. „Леді Люсі Брукзер гостила в своєму помешканні, 43 Гаррінґтон Ґарденс, в понеділок дня 24. членів Тварства Близького та Середнього Сходу, які зібралися, щоб почути викладу п. Евгена Ляховича на тему „Україна і Близький Схід". Майорд Дж. В. Ґіллє був предсідником а присутніми були:

„Посол Саваі-Арабії, посол Ірану, посол Альбанії, посол Естонії і пані Шмід, посол Литви, колюмбійський шарж д'афер і пані Рестрепо, князь Михайло Сумбатов, княжна Асфа Ільма, ґрафиня Денбі, ґраф де Жерміні, пані Ґвайт-Томсон, леді Бойл, сер Феликс Брунер, леді Ґюїт, леді Ройдс, п. П. Альманахос, пані Люїза Мекілрой, п. Шейсте, пані Кібґам, адмірал і пані Ніколсон, пан і пані Воріс Емір Алі, пані Персі Бремлей, пані Блеґден, пан і пані Сайд Рует, полк. Т. П. Естертон, пані Крессі Маркс, міс Мей Двейн, п. Ріяд Заде, полк. і пані Е. Тейлор,

---

ВАСИЛЬ СОФРОНІВ.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ.

(З вакаційних вражінь).

У отця Зунка на приходстві — рух. Єпископ Григорій з Перемишля обіздає тісняньский деканат. У вівторок буде у Ветлині, а ще нічого не приладжено. Церковний комітет і ціла громада на ногах. Направляють будинки приходства, мастять, білять, ставлять паркани, зводять тріюмфальні брами.

Син дяка повирисовував власного помислу написи на таблицях і прикрасив їх визерунками. Над дверми приходства видніє:

„Витай нам Архиерею, для Тебе беться те серденько священиче". Намальована мітра, а під нею серце з хрестиком на вершку.

Споро часу заняло писання привітів. Отець Зунко всю фантазію вичерпав. Вечором приходять ґазди і діти на пробу. Найгірше з тим словом „Преосвященний". Завжди виходить у ґаздів „Пересвященний" або „Первосвященний".

— Повторяйте за мною: Пре-о-священний — чавчає отець Зунко.

— Ба, я-ж повідам: Пе-рво-священний..

Як усі вже відійдуть, тоді сам отець Зунко сідає за стіл і зубрить свою промову та проповідь, яку має виголосити у церкві при Владиці. Повиписував собі її на карточках і стиснувши голову долонями, перечитує їх безконечні числа разів:

„Ось минуло 35 літ..."

Справді 35 літ минуло, як в далекім гірськім тіснянськім деканаті була остання канонічна візитація.

У кухні своя жура. Господиня Марися (у канонічнім віці!) переглядає скупі запаси целебсівської комори, студіює куховарську книжку і журиться, що зварити Владиці в середу на обід, бож то піст, а ярини в горах ще ніде дістати не можна. Уся надія на мене та на мою рибацьку штуку. Мають бути пструги мариновані, пструги в майонезі, пструги печені і пструги таки так. Тимто я від ранку до пізного вечора броджу понад Ветлинку і махаю вудкою як ціпом. Що пструг — то на душі лекше. У ліс за суницями пішла ціла експедиція дітей. Того дня від 9-ої години ранку бандерія зі сто коней, закосичених у жовто-блакитні стрічки, гарцює по оболоню перед приходством. Кожний кіннотчик у білій полотняній одежі, з прапорцем у руці і вогнем в оці. Худі, гірські коники іскри копитами крешуть. Колишній австрійський „штандовий" капраль від уланів як віс у свого буланого й у свої стремена із посторонків. У руці великий жовтоблакитний прапор, а голос як у полководця:

— Кіннота на мій приказ, кольона в право...

— Гарцює перед лавою, наказує, картає.

Коло першої години, у саму полудневу пору останній перегляд у кольоні. Напереді сиві коні, потім гніді, потім карі. Усе в порядку. Руш!

Затупотіли копита по камінистій, розпеченій дорозі. Чвірка за чвіркою їдуть білі їздці із прапорцями. Напереді комендант дає останні накази. Загорнулися у тумани куряви і поплили. Як візія минулого.

Нагадалося:

„Військо йде, хоругвки мають...

Щось стиснуло за серце, за горло.

Поїхали.

— Де промова? Мариська, де поділася моя промова? Шукайте за промовою!

Отець Зунко виходить зі себе. Десь підчас порядкування затратилися карточки з його промовою, а тут Владика вже на краю села, вже дзвони на дзвіниці грають. Все в хаті йде жугом, у переверти. Нарешті, під стиртою старих ґазет знаходиться затрачена промова.

При першій тріюмфальній брамі зібралося ціле село. Там де дорога пробігла міст понад Ветлинкою і через горб білою змійкою всувається поміж хати „старого села", показалася хмара куряви. З куряви виринули голови коней і постаті їздців.

— Їдуть! Їдуть!

В середині походу, окружена з усіх боків кінним почотом, сповита туманами пилюки, котиться поволі бричка з Владикою і його почот. З брички висідає висока, достойна постать у фіолетній мантії.

— Високодостойний Первосвященний — почав солтис свій привіт від громади, але зміркував, що це не так, як його вчили і завернувся:

— Високодостойний Пересвященний...

Тупнув ногою і ще раз:

— Високодостойний Преждеосвященний Владико!... — Ще хвилину подумав, потім зрезигновано здвигнув раменами на знак, що це дивненьке слово сидить йому на кінці язика, але трудно його вимовити і хутко передав хліб та сіль Владиці, а сам зробив місце дякові.

І дякові не пішло ліпше. Зі зворушення затявся після першого речення, закліпав очима, підтягнув кілька разів носом і почав хлипати устами, якби хотів у повітрі зловити те слово, якого йому бракувало.. На щастя за плечима стояв уже отець Зунко в ролі суфлера і оба щасливо довели привіт до кінця.

Зате голова аматорського гуртка, який витав Владику від читальні і кооперативи, два цілу те-

пані Р. Дж. Арнольд, п. Константінеску, пані Еткінсон, полк. і пані Сесіль Мальон, пані Бічам Тафнель, майор де Альдя-Пап. місс А. В. Пайк, пані Дм. Гелеган, п. Алі Асґар Заррінкафш, місс Еліт Дорган, п. Ленселот Лотон, пані Волтер Блекмен. па і пані Ґвин Воґан Морган, місс Д. Воґан Морган, п. Т. В. Мартим, п. Г. Н Атанассіядес, пані Безлей, кап. Роджер Долбей, місс Сілвія Лемб. п. Артур Саймон, пані де Гартман, п. Чарлс Ніл, пані Мек Ґвіртер, п. Еш Лінкольн, пані Реджінальд Вотсон, п. Леовард Стін, пані Каррінґтон Уайльд, пані Джеймс Вільсон, д-р В. Ю. Кисілевський і пані Невіль".

Подібну новинку подав також денник „Таймс" та інші. Помилково подано, що п. майор Гіллс був предсідником — він того вечора був покликаний до палати послів до переведення поправки у внесенні до фінансових справ (п. Гіллс був давніше віце-міністром фінансів). Його місце заняв п. адв. Е. Лінкольн. (УКБЮРО, ЛЬОНДОН.)

Самоврядні вибори в Дрогобиччині.

ВИСЛІД ВИБОРІВ. — ЗІБРАННЯ ВОЛОСНИХ РАДНИХ.

Самоуправні вибори в Дрогобиччині покінчилися в половині червня ц. р. Цілу виборчу акцію перевів Повітовий Народний Комітет і по українській стороні виступали тільки виборчі організації і виборчі лісти кандидатів УНДО. Громадські вибори були попереджені двома численними повітовими зборами і працею відпоручників П. Н. К. на місцях. У всіх громадах за виімком пяти були виставлені самостійні українські лісти, які в кількох громадах стали основою корисного для нас компромісу, а позатим скрізь велася завзята виборча боротьба серед дуже для нас трудних обставин. Одним із проявів тієї боротьби були численні наші виборчі протести з кожної громади, де вибори не дали бажаного успіху, однак ані один із тих протестів не був полагоджений згідно з внесенням протестуючих. У всіх громадах повіту вибрано 1570 радних, з того 1206 українців, 276 поляків, 56 німців, 32 жидів.

Волосні вибори були основно і подрібно приготовані двома передвиборчими нарадами в Дрогобичі, а особливо нарадами громадських радних у кожній волости, переведеними відпоручниками П. Н. К. Такі наради відбулися по деяких волостях двічі і тричі і в їх висліді зорганізовано всюди український виборчий комітет. Виборча боротьба була тут ще завзятіша і зустрічалась із ще більшими трудностями, як при виборах громадських. Зокрема між іншим була вона утруднена тим, що ніколи не можна було перевести точного обчислення голосів, бо на місце голосуючих солтисів і підсолтисів, вибраних громадськими радними, в останній хвилині були покликувані до голосування заступники, які при системі пропорціональній дуже часто переважували вислід вибору на бік проурядових ліст. У деяких волостях вибори відбувалися по два, а то й по три рази. Дрогобицький повіт обіймає 10 волостей і 2 громади: Східницю і Трускавець на правах волостей з 208-ма волосними радними. На ту кількість радних вибрано 131 українців, 66 поляків, 6 німців і 5 жидів. З українських самостійних ліст вибрано 92 радних за виімком Горуцька, де українські виборці заключили компроміс із проурядовою групою, після чого повновласник тої групи повичеркав з компромісової лісти всіх наших кандидатів, а на їх місце повписував самих своїх і таким чином там вибрано самих урядових кандидатів, а зпоміж них опісля війта українця Андрущака. І так з української самостійної лісти у волости Дережичі вибрано сімох радних проти девяти, а то наслідком того, що виборці з Ясениці Сільної, скомунізованої громади, в останнім моменті покинули українську виборчу організацію, в Добрівлянах вибрано з української самостійної лісти 11 проти 9, в Кропивнику Новім 11 проти 9, в Лішні 10 проти 10, в Найдорфі 12 проти 4, в Мединичах 8 проти 13, у Стебнику 10 проти 10, в Східниці 5 проти 7, вТрускавці 5 проти 7.

При виборах до волосних управ вибрано в Найдорфі і Кропивнику Новім війтів, як українських самостійних кандидатів, у двох волостях вибрано до управи нашу більшість і так у Лішні на 5 членів управи 4 самостійних українських кандидатів, у тім нашого підвійта і в Стебнику 3 наших кандидатів, у тім урядуючого підвійта, в Східниці і Трускавці маємо по двох членів управи проти двох поляків. Отже у тих волостях маємо рішаючий, або в однаковій мірі співрішаючий вплив на їх управу. Поза тим у кожній з дальших волостий за виімком Рихтич, увійшов до управи самостійний український кандидат як лавник зглядно підвійт. По національности є у всіх волостях 3 війтів, 7 підвійтів і 19 лавників українців.

До Повітової Ради увійшло з української лісти 8 членів, а саме: о. Бень, Володимир Білас, Степан Бобешко, Іван Дубик, Олекса Гавдяк, Володимир Ільків, Гриць Когут, Михайло Фрайт, а до Повітового Виділу вибрані: о. декан Мекелита і Гриць Когут. Українські члени Повітової Ради уконституували свій клюб під проводом о. Мекелити.

В дні 24. червня ц. р. відбулося в Дрогобичі зібрання українських волосних радних з цілого повіту, вибраних зі самостійних ліст, скликане Пов. Народнім Комітетом. Голова П. Н. К. д-р Витвицький зложив вичерпуючий звіт з цілої виборчої акції, після чого зібрані однодушно рішили висловити признання і подяку П. Н. К. і його проводові за всю суму організаційної і підготовної передвиборчої праці.

З черги д-р Блажкевич виголосив основний реферат про компетенцію поодиноких органів самоуправи, а саме громад і волостей, громадських і волосних рад, солтисів, волосних управ і війтів та про самоврядне буджетове право. На основі того реферату розвинулась річева дискусія, в якій була порушена ціла низка поодиноких питань, зокрема відносно іменування волосних службовиків та їх винагороди, прав української мови в самоуправі, справ податкових і буджету. Рішено у всіх справах самоврядування бути в постійнім звязку з П. Н. К. і в близькому часі відбути подібне чергове зібрання волосних радних.

атральну виставу. Був одягнений у сині шаравари і козацьку шапку з довгим червоним шликом і говорив з патосом, широко розмахуючи руками як на сцені. Тільки перешкоджали йому трохи в рухах його занадто легкі шаравари, за які що хвилини зі страхом лапався руками, щоби не злетіли.

Владика слухав цих привітів, у яких було більше правдивого зворушення як красномовного хисту, меляхолійно покивував головою і щиро дякував. Були такі, що навіть бачили сльозу на його очах тоді, як вийшли проти нього малі діти з китицями гірських квітів і дзвінкими, дитячими голосами виголошували свої привіти.

Решта пішла як по маслі. На другий день у церкві співав нарочно зорганізований хор під управою громадського секретаря, дяк регабілітувався після вчорашньої промови — апостолом, а отець Зунко пописувався проповідію. Підчас обіду домінували пструги, а сонце — сонце обливало гірську долину своїм кипятком, якби хотіло надолужити Владиці всі браки завважені в парохії.

У саме скварне полудне знову почала збиратися на оболоні бандерія. У тяжкій, фіолетній мантії вийшов Владика і благословив на прощання нарід. Чекала його дальша їзда гірськими дорогами, у спеці і порохах стокінної кавалькади.

Поїхали. Затупотіли копита, закурилася дорога, задуднів міст над Ветлинкою. Ще хвилина і замовкли прощальні дзвони, осіли порохи на придорожні сіножати і люди живо розмовляючи, спровола розійшлися домів. Лишилося лиш те саме небо з білими хмарками, ті самі гори як зелена колиска і сонце — як монстранція.

Чеські музики в українській церковній музиці.

Під таким заголовком видала Чеська Академія Наук і Мистецтва окремою книжкою працю нашого музикольоґа доцента Федора Стешка. Книжка писана по чеськи, має 46 сторін друку на доброму папері, великого книжкового формату. (Прага 1935). Автор порушує проблему чеської музикантської еміґрації у схід. Галичині, при чому обмежується лише на церковну музику. Праця та має передовсім значіння для історії чеської музичної еміґрації, що зрештою підкреслює чеський музикольоґ проф. Неєдлі у своїй рецензії на цю працю. Для нас вона є також цінна. Передовсім відновлюємо собі в памяті часи єпископа Снігурського (около 30-тих років XIX. ст.), коли то духовні кола вважали своїм обовязком удержувати при катедральних церквах музику-професіоналіста, щоби було кому всеціло віддатися так важній частині обряду, яким є церковний спів. А що наших музик тоді не було, то покликувано до праці чехів.

У такому Перемишлі, довідуємося, працювали чехи-музики при греко-кат. катедрі протягом 60 літ (Навке, Серсаві, Седляк). І у Львові був свого часу постійний диріґент хору при архикатедральнім храмі св. Юра — Ролечек. Всі вони причинилися до поширювання музичної культури тим, що провадили хори, учили музики і компонували твори для церковних потреб.

У Чеха Морейця вчилися піоніри галицько-української музики Вербицький і Лаврівський, у Серсавія — А. Вахнянин. Отже чехи виховували наш перший музичний доріст у Галичині.

Крім того праця доц. Стешка кидає жмут світла на плекання церковної музики у нас і наводить важні історичні факти та устійнює по можности дати.

Автор задумує простудіювати ще докладно нотовий матеріял і тим поглибити свою студію. Тоді малиб ми комплетний образ діяльности тих чехів і моглиб рішити оскільки вони своєю творчістю помогли до розвитку української церковної музики.

А покищо велике спасибіг авторові за дбайливе опрацювання скупого і порозкидуваного по ріжних архівах матеріялу. Книжка його буде одною з підстав до будови історії галицько-української музики.

Цеґельський Евген.

Памяти д-ра Ст. Дністрянського і д-ра Андрія Чайковського.

Делеґатура Союзу Українських Адвокатів у Перемишлі відсвяткувала память наших визначних правників пок. Станислава Дністрянського і пок. Андрія Чайковського.

Дня 30. червня 1935. в год. 12.30 зібралися крім членів українського правничого світу ще і репрезентанти місцевих культурних і економічних установ, перед якими виголосив проф. д-р Володимир Старосольський зі Львова виклад про д-ра Дністрянського, а по нім голова місцевої Делеґатури СУА д-р Микола Рибак виклад про д-ра Андрія Чайковського. Виклади відбулися в салі Бесіди.

По офіціяльній частині відбулися річні сходини Делеґатури СУА, яка почала тими сходинами 11. рік свого істнування. По зложенні справоздання з діяльности за попередній рік вибрано поновно головою адв. д-ра М. Рибака, секретарем м-ра Навроцького, а касієром д-ра Козьоринського.

Підчас дискусії порушено і обговорено справи прав нашої мови в судах і адвокатській палаті, як також справу переселення наших правників на Волинь.

У зборах взяв участь делеґат Президії СУА д-р Старосольський.

Декрет проти бойкоту виборів до сойму.

В кулуарах сойму кружляють поголоски, що уряд підготовляє спеціяльний декрет зі санкціями проти аґітаторів, які наликуватимуть населення до бойкоту виборів.

Покищо відомо, що польські соціялісти та ендеки рішили не брати участи у виборах до сойму.

Французько-німецькі розмови.

БЕРЛІН, 4. 7. ПАТ. „Дойче Альґемайне Цайтунґ" пише: У французькій публичній опінії дискутують в останньому часі можливість навязати французько-німецькі розмови. Водночас є здогади на тему евентуального виїзду амбасадора Рібентропа до Парижа. Є чутки, що амбасадор Рібентроп розпічне внедовзі кількаденний відпочинок.

З організаційного руху.

Повітовий Народній Зїзд УНДО в Коломиї.

10. червня ц. р. відбувся Повітовий Народній Зїзд УНДО в Коломиї. Присутніх на зїзді було 79 делегатів з Коломиї і повіту. Заступлених було 38 громад. Від імени Центрального Комітету Партії і УПР прибув на зїзд посол д-р Л. Макарушка зі Львова

Зїзд відкрив голова ПНК п. Заваликут, котрий після покликання Президії Зїзду в особах о. Ґоянюка Миколи як голови. Винничука Дмитра як заст. голови і секретаря Ґінчицького К., здав звіт з діяльности Комітету за діловий рік. Звіт доповнив секретар і касієр. Зі звіту виходить, що крім організаційної діяльности ПНК занятий був головно підготовкою і переведенням громадських виборів у повіті. Всіх нарад і конференцій відбулося 25, а з того 6 повітових нарад, що торкалися справ загальноорганізаційних і виборчих. Комітет мав на увазі всі ділянки з громадського життя в повіті та обговорював їх на своїх засіданнях. Головною діяльністю ПНК були громадські вибори, які почináючи від громадських (сільських) та кінчаючи виборами до Повітової Ради і Повітового Виділу, випали ще досить добре і належать своїм вислідом до найкращих у краю. У радах громадських, волосних і в Раді Повітовій більшість радних, це найкращі, передові люди, яких можна було підібрати на місцях зпоміж селян і інтеліґентів, працівників на полі освітнім, господарськім і кооперативнім. Є між ними і чільні члени радикальної партії, бо комітет добирав людей в члени громадських рад без огляду на партійну приналежність.

Дуже річевий реферат політичний і організаційний виголосив пос. д-р Л. Макарушка, який зясував нинішне політичне і господарське положення українського народу як цілости, а зокрема у Польщі у звязку з проголошенням нової конституції.

Референт представив методи організаційної праці, яких треба триматись під теперішню пору. Порушив рівнож справу Всеукраїнського Конгресу. Присутні приняли зміст реферату гучними оплесками, висказуючи в той спосіб свою подяку.

У переведеній дискусії порушили делегати всі болячки теперішньої хвилі та підкреслювали хиби і недомагання нашого села, які виринули в часі виборів до громадських рад. Делегати висказали своє вдоволення, що вибори переводив виключно ПНК та що вислід їх в порівнанні з іншими повітами є вдоволяючий. Перевибраний ПНК вийшов у слідуючім складі: Д-р І. Заваликут, голова, а як члени комітету о. прал. Русин, радн. Кобринський, о. Ґоянюк Микола, Слободян Юра, господар, Микитюк Юра господар, о. Лоточинський, Винничук Дмитро, господар сенаторка Кисілевська і Вінтонюк Михайло, господар.

Зїзд приняв такі резолюції: 1) Повітовий Народній Зїзд у Коломиї висловлює одноголосно своє признання і подяку для УПР і Центр. Комітету партії за їх дотеперішню працю та заявляючи свою підтримку у дальшій їх праці, взиває їх до оборони на майбутнє прав українського народу особливо під теперішню пору назріваючих політичних подій тут і за кордоном.

2) Хоча переведені громадські вибори виказали багато хиб нашого села, а вислід їх не може нас уповні вдоволити, то проте взявши під увагу ситуацію в якій ці вибори переведено, і те, що вислід їх таки належить до найкращих в краю, Повітовий Народній Зїзд приймає до одобрюючого відома так вислід виборів як і спосіб їх переведення.

3) Повітовий Народній Зїзд складає подяку Редакції партійного органу „Свобода" за допильнування виборчої акції проголошуванням в пору всіх виборчих реґулямінів до громадських виборів, якими користувалося село, та взиває своїх членів поширювати цей партійний орган.

Вкінці треба відмітити, що цьогорічний Зїзд дуже ріжнився від попереднього і мав поважний діловий характер, що є доказом консолідації народніх сил повіту і зрозуміння ваги нашого положення.

Політична нарада УНДО в Теребовлі.

У вівторок, 2. липня ц. р. відбулася в Теребовлі політична нарада УНДО в Теребовлі в приявi около 60 осіб, на яку прибули від Укр. Парляментарної Репрезентації і Центрального Комітету УНДО посли д-р Степан Баран і Олекса Яворський. Нараду отворив і їй проводив адвокат д-р Антін Заплітний, що на ступі виголосив довшу промову про потребу політичної організації. З черги д-р Баран виголосив політичний реферат, а пос. Яворський організаційний, порушуючи при цьому і наші внутрішні політичні справи. На тему потреби переведення організації говорив о. Платон Карпінський з Острівчика і на його домагання рішено скликати в найближчому часі окремі збори для вибору Повітового Народнього Комітету. Наради закінчено ухваленням признання і довіря для проводу УНДО і для Укр. Парл. Репрезентації і відспіванням національного гимну.

Вічний договір між Польщею і Німеччиною.

„Ґазета Польська" пише, що підчас наради мін. Бека з канц. Гітлером обговорювали не тільки польсько-німецькі взаємини, але теж інші справи, які цікавлять Німеччину і Польщу.

Канц. Гітлер висловив жаль, що смерть марш. Пілсудського унеможливила зустрінутись з будівничим польської держави. Найкращим вшануванням памяти вожда — заявив канц. Гітлер — буде вдержування польсько-німецьких взаємин згідно з напрямними покійного маршала з користю для обох держав.

Мін. Бек відповів, що польський уряд рішився виконати політичний заповіт марш. Пілсудського в усіх ділянках державного життя. Польський уряд глядить з вдоволенням на затіснення польсько-німецьких взаємин.

Кореспонденти закордонних часописів у Берліні запевнюють, що головною темою нарад мін. Бека з канц. Гітлером була справа переміни 10-літнього польсько-німецького договору про ненапад з 26. січня 1934 р. на „вічний договір приязни".

Французькі щоденники „Еко де Парі" і „Л' Евр" пишуть, що польський уряд рішив: 1) збільшити воєнну фльоту і задумує передати Німеччині будову нових кораблів; 2) Німеччина хоче намовити Польщу до спільної політики щодо Мемеля і Литви і 3) Німеччина бажає узгіднити з Польщею спільне приступлення до східнього пакту про ненапад.

МІН. БЕК СКЛАВ ВІНОК НА МОГИЛІ ПОЛЯГЛИХ ВОЯКІВ.

БЕРЛІН, 4. 7. ПАТ. Нині в год. 11.30 передполуднем мін. Бек склав в імени польського уряду вінок на могилі поляглих вояків у світовій війні.

Перед мавзолеєм в алеях „Унтер ден Лінден" зійшлось кілька тисяч людей. Перед мавзолеєм уставлено почесну компанію війська з орхестрою. Кілька хвилин перед приїздом мін. Бека приїхав міністр війни ген. Бльомберґ, ген. Фріч, комендант м. Берліна ген. Шавмбурґ і комендант берлінського корпусу ґен. Віцлебен, усі з адютантами.

Був теж присутній директор дипльоматичного протоколу гр. Басевіц, дир. східного виділу Меваер та радн. Ліро.

Мін. Бек прибув з амб. Ліпським, військовим аташе полк. Шиманським та його заступником майором Стебліком. Мін. Бек привитався з ген. Бльомберґом та іншими ґенералами і пердставниками уряду закордонних справ Німеччини.

Командант почесної компанії склав мін. Бекові звіт, після чого мін. Бек у товаристві вищих німецьких старшин, при звуках військової орхестри, склав під памятником великий вінок з білими і червоними гвоздиками, перевязаний шарфами польської барви. Опісля перед мін. Беком дефілювала почесна компанія війська.

—o—

Бльокада Італії на випадок війни з Абісинією.

Віденська преса пише, що британський уряд зорганізує господарську і торговельну бльокаду Італії на випадок війни з Абісинією. В цій бльокаді взяло б участь кілька держав, невдоволених з італійської політики. В цій справі В. Британія зачне вже незабаром переговори. Їх вестиме мін. Іден. В. Британія бажає за всяку ціну вдержати повагу Ліґи Націй.

Українська мистецька вистава

У XXX-ЛІТТЯ НАЦІОНАЛЬНОГО МУЗЕЮ У ЛЬВОВІ.

Для вшанування XXX-ліття Національного Музею Рада Союзу Прихильників Національного Музею у Львові рішила 5/IV. 1935 р. запросити окремий Комітет для влаштування в салях Н. М. ретроспективної виставки українського мистецтва. На нарадах запрошеного Комітету 19. травня і 15. червня 1935 р. установлено ось такий правильник наміченої виставки:

1) виставка обійме оригінальні твори українських мистців за останніх 30 літ — малярства, рисунку, графіки, різьби, архітектури, та композицій музичних і поетичних — в оригінальних рукописах;

2) до Комітету виставки входять представники усіх ідеольогічних груп та мистецьких і літературних осередніх товариств;

3) право жюрі передається мистецьким групам і організаціям;

4) кожний мистець може мати на цій виставці до 3 речі своєї мистецької техніки (малярство, різьба, графіка) та евентуально 1 рисунок з довільної доби;

5) предмети на виставку слід присилати до кінця серпня ц. р. до Національного Музею у Львові (вул. Мохнацького 42), за зворот яких у цілости і своїм коштом ручить Управа Музею;

6) виставці зволять подати межі цін творів для їх обезпечення від огню й крадіжи, та для евентуальної продажі в часі виставки;

7) Рада СПНМ признала на закупно вибраних творів мистецтва квоту 1500.— зл.

З огляду на необхідність перевести якнайбільше число закупів якнайкращих творів з наміченої виставки, Рада СПНМ разом із Радою Українського Товариства Прихильників Мистецтва звертається отсим до Українського Громадянства з закликом причинитися своїми пожертвами до створення фонду у загальній висоті 10.000 зл. на закупно українських мистецьких творів до ґалерії сучасного українського мистецтва в Національному Музею.

Пожертви на цю ціль належить складати на конта Національного Музею у Львові: ПКО 153422, в Земельному Банку Гіпотечному, або прямо в Управі НМ.

Звертаємося до Громадянства за допомогою українському мистецтву в тяжкий час загальної економічної скрути. Одначе з досвіду знаємо, що не було ніде такого доброго часу, в який говорилось би про за-великі видатки на духову культуру, навпаки на її твори скрізь і все замало видавали. Так само сьогодні мусимо ствердити, що не є ще так зле в нас, щоби не можна було серед 7-ми міліонового народу зібрати отсю малу поміч для творців українського мистецтва. У тяжку добу національного життя слід памятати, що байдужа неувага Громадянства до духової творчости найвищих цінностей світової ваги може довести до повільного застою та вслід за тим до безславного і безслідного завмирання життя нації. Зате вічно живими і гомінкими представниками навіть давно завмерлих народів світу лишились тільки твори їх мистецтва та поезії й науки.

Необхідність виявити усю велику силу української духової культури та ствердити нею — у постійних виставах збірок Національного Музею — творчий розмах сучасного українського мистецтва — може бути заспокоєна тільки шляхом збірної допомоги творцям і представникам цієї ділянки українського культурно-національного життя.

Львів, дня 1. липня 1935. р.

За Раду СПНМ: Еп. Іван, голова,
о. О. Базюк, скарбник, І. Свенціцкий, секретар
За Раду УТПМ: Антін Рак, голова;
Іванна Левицька, скарб.; Надія Макухівна, секр.
Члени Комітету виставки:

О. Архипенко, В. Барвінський, Ю. Буцманюк, С. Гординський, Д. Ґорняткевич, В. Залозецький, І. Іванець, Д. Іванцев, А. Коверко, О. Куриляс, В. Ласовський, С. Литвиненко, С. Луцик, В. Масютин, П. Мегик, О. Новаківський, В. Перебийніс, Р. Сельський, **М. Федюк.**

НОВИНКИ

— ПРИЙМАЮ ПАЦІЄНТІВ у моїм заведенні вул. Сикстуська 17 в сезоні літнім від 9—1 і від 3—6.30. В неділю і свята за попереднім зголошенням. НАСС. 1744 3-4

— Футра, всілякого рода, найвибагливіші, поручає Юліян Глушівський. пл. Капітульна 3. І. п. Телефон 554-46. 10 1—?

— З черчанського живця. Так звана „Палатка" — закладовий ресторан став цього року направду улюбленим збірним місцем для черчанських лікуванців. Добірна кухня, знаменита орхестра „Ябцьо-Джез", затишні клюбові кімнати, телефон — усе це дає лікуванцям змогу провести приємно позакупелевий час. 9 1—3

— Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущини 3, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. **Переробляє ковдри по 5 золотих, матераци по 7 зол.** 639 88-100

— Особисті вістки. У вівторок, 25. червня ц. р. відбулися на математично-природничім виділі львівського університету промоції на докторів фільософії п. Василя **Міліянчука** на основі дисертації з теоретичної фізики та п. Володимира **Чорнодолі** на основі дисертації з органічної хемії.

— Іспит зрілости в гімназії Рідної Школи в Городенці. До письменного іспиту зрілости приступило 16 абітурієнтів і абітурієнток. При письменнім репробовано 6, а до устного, що відбувся в днях 24—26. червня ц. р., допущено 10 і всі здали: Будзик Микола, Макогін Іван, Марунчак Михайло, Місюра Василь, Михайлович Петро, Попович Віра Анастазія Олександра, Попович Степан Олекса Роман, Пухальський Антін, Рибчук Богдан і Хамів Маріян Антін.

— Самоліквідація „Альфи". Від адвоката д-ра З. Шіппера, як правного заступника молочарської кооперативи „Альфа", дістаємо вияснення, що попередня вістка, подана в „Ділі" про банкроцтво тієї фірми не відповідає правді постільки, що „Альфа" не збанкротувала, лише сама ліквідується у звязку з надто високими коштами люстрації Кооперативної Ради, куди приділено „Альфу" при останній кооперативній реформі. У тому самому листі находимо заміти проти вислову у попередній нашій новинці про „заманювання" наших селян до „Альфи": ніхто — читаємо — нікого не заманював і цей закид ображує ту фірму. — Поміщуючи льояльно те виясснення, не можемо проте промовчати, що ось саме одночасно дістаємо від одного нашого священика листа, в якому він жаліється, що фірма „Альфа" (власник Герман Ляндес з Городецької вулиці) даючи селянам молочарські прилади в заміну за молочні продукти, у наслідках довела багато селян до процесів і екзекуцій. Чи це правда?!

— Кара за співання українського національного гимну. В перший день Зелених Свят, 16. червня ц. р. відбувся процесійний похід на стрілецькі могили на тернопільському цвинтарі, де місцеве духовенство відправило панахиду. Після панахиди зібрані відспівали першу строфку „Ще не вмерла Україна" і спокійно розійшлися до дому. На донос поліції староство в Тернополі потягнуло до карно-адміністраційної відповідальности з арт. 18 права про проступки (нехіть, легковаження польської держави) кілька дівчат, що тоді на цвинтарі співали національний гимн. Дня 1. липня ц. р. староство в Тернополі укарало Марію Рудівну гривною 300 золотих або 14-денним арештом, а Ірину Щурківну і Олександру Яримовичівну по 100 зол. або по 7 днів арешту за відспівання на цвинтарі в Тернополі 16. червня ц. р. українського національного гимну, чим висловили свою нехіть і легковаження польської держави. Рівночасно покарано голову Товариства Охорони Воєнних Могил Іллю Посмітюха гривною 100 зол. або 7-денним арештом за це, що не перепинив відспівання „Ще не вмерла Україна". Засуджені зголосили відклики до суду.

— Осторога перед черевним тифом. Санітарна влада звертає увагу, що тепер, в часі інтензивного споживання овочів і пиття води, є можливе більше насилення черевного тифу. У звязку з тим санітарна влада остерігає перед можливостями інфекції черевного тифу і видала низку розпорядків, щоб охоронити старших і молодих, що перебувають на вакаціях. У багатьох місцевостях шкільна молодь одержала охоронне щеплення.

— Україніка в англійській пресі. В англійській пресі дальше замітний зріст зацікавлення українськими справами. За перший піврік 1935 р. появилося статтей і новинок на укр. теми: за січень 74 (62), лютень 46 (32), березень 89 (40), квітень 48 (47), травень 86 (64), червень 81 (67). В скобках цифри за 1934. р.

— Літні ферії. Українське Бюро в Льондоні подає до відома, що від дня 1. липня ц. р. з причини літних ферій та виїзду персоналу на відпочинок, урядування в Українському Бюрі в Льондоні, Женеві та заступництві в Празі обмежується тільки до наглих справ.

— У справі відложення військової служби. Міністерство внутрішніх справ видало вияснення щодо відложення військової служби студентам, які не скінчили 23-го року життя. Вимкова прольонгата відложень для тих, що не могли скінчити науки до 23 літ, торкається тільки студентів, що студіюють правильно. Студенти, що переходять з одного виділу на другий, прольонгати не дістануть.

— Затроєний чай. Карний трибунал у Львові розбирав справу Антона Садузи, що служив в маєтку інж. Хшановського в Лелехівці біля Янова пов. Городок. Потягнено його до відповідальности за те, що 11. січня ц. р. подаючи в домі пп. Хшановських чай лісничому Невядомському, розпустив у чашці сірковий квас. Одначе Невядомський не проковтнув цього чаю, попаривши собі тільки рот. Садуза звернув спершу підозріння на служницю Хшановських, але у слідстві признався до вини. Між обвинуваченим і лісничим була від довшого часу ненависть у звязку з особистими порахунками. Садуза ненавидів Невядомського за те, що він приловив його на крадежі, а Невядомський не міг забути, що Садуза заскочив його в якійсь еротичній ситуації. Затроєний чай вислано до хемічної аналізи до Львова, яка випала в некористь обвинуваченого. Психіятри ствердили в нього низький ступінь умової осудности і тому засуджено його на два роки арешту в заведенні для умово хорих.

— Краєва хроніка. У Дністрі втопилося в останньому часі підчас купелі кільканацять осіб. — В Лодині пов. Сянік згоріло 10 господарств. Шкоду обчисляють на 25.000 зл. — До склепу Карла Рогера в Станиславові (вул. Сапєжинська) увійшов у день якийсь бандит і приголомшивши купця ударом по голові, забрав валізку з дорогоцінностями на більшу суму. Грабіжника не завважав ніхто.

— Жертви грому. На терені станиславівського воєвідства склалося в останньому часі кілька випадків смерти від грому. М. і. у Брошнаві грім убив Стефана Локотира, коли брав воду з керниці. В селі Весела згинула від грому Олена Слободян. У Четвертках грім убив господаря Воробчука.

— Поворот з російської неволі. До села Беріжки під Ополем на Шлеську вернувся перед кількома днями Франц Баруцький, колишній вояк німецької армії. Баруцького уважали віддавна небіжчиком. Аж в останніх часах він явився в німецькому консуляті в Москві і постарався за документи, що уможливили йому поворот додому. Працював в одній фабриці під Москвою. Дома видивились на нього як на небіжчика, що встав з гробу.

— Сільний квас у суді. Перед городським судом у Свеццю під Торунем розглядано справу Станислава Гібанса, якого заскаржила його наречена Антонина Дембінська за аліменти. Коли судля оголосив присуд, відкидаючи претенсії Дембінської, дівчина добула фляшку зі сільним квасом і хлюснула ним в лице Гібаса, причому квас обляв теж суддю, адвоката й три інші особи. Дембінську арештовано. Гібас втратив обі очи, а суддю й адвоката тяжко попарило. Інші особи зазнали лекших ушкоджень.

— Ріжні вістки. В Америці 6 замаскованих бандитів, озброєних скорострілами, напало на банк і зрабували 20 тисяч долярів. — В Адмонді в Альпах упав з висоти кількасот метрів найкращий австрійський альпініст Бретшнайдер і згинув.

— Дрібна причина, а багато шкоди. Деякі господині думають, що „зробимо добрий інтерес", ощаджуючи при купні мила кілька сотиків. Одначе навпаки, бо дешеве мило є звичайно маловартісне і має шкідливі складники, що нищать білля. Білля скоро нищиться, якщо не перемо його добрим милом. Вироблюване з найліпших сирівців, лагідне у вживанні мило „Олень Шіхт" дає кожній господині ґарантію, що її білля перетріває довгі роки і буде завсіди виглядати мов нове. Тому розумна господиня вживає завсіди мила „Олень Шіхт".

З дороги життя.

На базарі.

Особливу картину уявляє собою хідник перед „Просвітою" на львівському Ринку. В ранішніх годинах стоїть там довгий ряд дівчат, що шукають служби.

На одних видно ще подих і слід села, себто чобітки, або черевики з високими півхолявками, перісно-кратясто-сорокато-яскраві перкалеві спідниці, колірова обтисла блюзочка, часто без рукавів, позаду голови скромненька коса або й дві, а черги стоять напів, а то й цілковито зурбанізовані дівчата в крептишинах, жоржетах, мештах, зі стриженою головою та з філютерною береткою.

В брамі, або під муром їх опікунки, себто посередннички, переважно старі меґери, з яких певно ніодна не належить до „Братства тверезости", ані іншого „Відродження".

Менше більше в 9-ій годині зачинається оживлений рух чи торг.

Зявляються пані, оглядають товар, вибирають. Та старий звичаєвий закон не дозволяє умовлюватися безпосередньо зі служницею. Треба говорити з посередничкою.

Приглядаюся і прислухуюся такій сцені:

Відходять набік пані-українка, дружина сусідського старшини, посередничка й напів зурбанізована дівчина.

Зачинається розмова зразу в нашій мові. Отже ряд запитів, що дівчина вміє, а чого не вміє, що робила і що робити любить, чи ходить молитися і чи має нареченого, чи визнається добре на вулицях міста, чи любить пси і коти і т. д. і т. д.

Дівчина пріє й відповідає сяк і так.

— А чи вмієш по польськи?

— Umie, umie — втручується посередничка. Mów Marysiu po polsku. (При тім щипнула її в руку.)

— Ta woj, czemu ni... Ja służyła u jednego państwa, co mówiło tylko po polski...

— I dobrze ci tam było? umarła pani!

— Zrazu było źle, ale potem mi się polepiło... Каже дівчина несміливо.

— A dla czegoż odeszłaś?

— Bez paniczów... byli bardzo uszczypliwe?

— Jakto?

— Małam dużo siniaków — відповідає соромливо Марися — а — u pani jest panicze?

— Są. Prócz pensji dostaniesz jeszcze dwa razy do roku prezent.

Увійшла до брами полагоджувати дальші формальности, а я, йдучи по сходах, роздумував: за роботу матиме Марися платню та за що ті презенти, чи за песиків, чи за паничів?...

Видрапавшися на другий поверх, зрозумів я теж, чому маґістрат так налягав на „Просвіту", щоби розширила браму й сіни...

Тиберій Горобець.

У справі 40-ліття державної української ґімназії в Перемишлі.

Рескриптом б. австрійського міністерства освіти з 15. червня 1895. р. ч. 11.483, відемованим президією б. Шкільної Ради Краєвої з 6. липня 1895. р. ч. 300, створено з істнуючих від 1888. р. при „Ц. К. ґімназії" (з польською викладовою мовою) в Перемишлі рівнорядних кляс з українською мовою навчання самостійну ґімназію, якій надано назву: „Ц. К. II. ґімназія в Перемишлі". З днем 3. вересня 1895. р. розпочала українська ґімназія свій перший рік самостійного життя; мала вона вже вісім кляс, власний етатовий учительський збір і 329 учнів. Від 5.—10. червня 1896. р. відбувся в тій ґімназії перший іспит зрілости. З новим шкільним роком перемиська державна ґімназія вступає в 40-вий рік свого самостійного істнування.

Щоби зазначити якимсь трівким памятником цю ювилейну для школи річницю, „Кружок Родичів" при цій ґімназії рішив видати ювилейний *„Альманах 40-ліття Української Державної Ґімназії в Перемишлі"*. Задля цього покликано окремий Комітет, що приступив уже до збирання матеріялів до цього альманаху. Мають це бути історичні розвідки, біографії б. директорів і професорів, спомини із шкільної лавки, фотографічні знимки, ґрафікони й інші матеріяли.

Тому Комітет звертається з просьбою до всіх бувших учнів і професорів, а також приятелів і прихильників перемиської ґімназії, щоби взяли участь у цім альманаху своїми статтями, споминами, світлинами чи допомогою в грошевих датках.

Матеріяли надсилати можна до кінця грудня 1935. р. на руки директора ґімназії.

ЗА ЮВИЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ:

Володимир Подлуський, голова „Кружка Родичів" при ґімназії; *о. Омелян Кормош*, член першого Учит. Збору тут. ґімназії; *Степан Шах*, директор ґімназії; *Роман Дубляниця*, професор ґімназії й бувш. учень заведення.

☦ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

В середу 26. червня ц. р. помер у Лодзі Іван Марченко, інжинір Подебрадської Академії. В. И. П.

Дописи.

РАВА РУСЬКА.

Під увагу батькам шкільної молоді у Равщині. Майже у всіх більших містах подбано вже про позашкільну освіту для нашої молоді, основано нові або відновлено істнуючі вже перед війною українські бурси. Тільки одна Рава Руська не подбала про те, щоби відновити або оснувати у Раві Руській бурсу для молоді, в якій за дешевою оплатою моглиби учениви місцевих шкіл (гімназія, вселюдна школа, проектована промислова школа і т. д.) мати здорове мешкання, дешеве прохарчування, а що найважніше відповідну опіку і поміч у науці. Щоби це лихо остаточно усунути й оснувати у Раві Руській бурсу, зорганізувався місцевий комітет, який поклав собі за завдання покликати до життя українську бурсу вже на шкільний рік 1935/36 і запрошує всіх громадян, яким лежить на серці добро молоді, вступати в члени комітету, щоби задумане діло можна було якнайскорше зреалізувати. Зокрема звертається комітет до всіх батьків по селах равського повіту, які задумують у шкільному році 1935/36 посилати свої діти до шкіл у Раві Руській, бажалиб примістити їх у бурсі, щоби повідомити про те якнайскорше комітет, бо від скількости зголошень залежатиме величина льокалю, уладження, набуття інвентаря і устійнення висота оплат за місячне утримання в бурсі. З першими днями вакацій вести буде також комітет порадню вибору звання, себто даватиме фахові вказівки тим сільським батькам, які тих рад потребуватимуть, до яких шкіл під теперішню тяжку матеріяльну скруту, посилати молодь, щоби певніше і скорше запевнити її будучність. У справі приміщення в бурсі і за вказівками що до вибору звання (школи, майстра і т. д.) просимо звертатися до комітету, який находиться у Раві Руській, вул. Бема ч. 1. (дім п. Кожушка). Він приймає зголошення до бурси і дає безплатно вказівки в кожний понеділок і пятницю від год. 9 рано до 4 пополудні.

ТОВМАЧЧИНА.

Заборона вести діточі садки. У товмацькому повіті зголосило в другій половині травня ц. р. 6 кружків „Рідної Школи“ до повітового староства в Товмачі свій намір вести сезонові діточі садки в часі пільних робіт у полі. На своє зголошення одержали Кружки відмовні відповіди. Між іншими Кружок „Рідної Школи в Стриганцях дістав таку відповідь Starosta powiatowy Tłumacki. № Op. 9. Tłumacz, dnia 14. czerwca 1935. Do P. T. Zarządu Kružka „Ridnoji Szkoły“ w Stryhańcach. Zgłoszenie P. T. Zarządu Kružka „Ridnoji Szkoły z dnia 21. V. 1935 o zamiarze urządzenia sezonowego „Ditoczego sadka“ w Stryhańcach w czasie od dnia 1. czerwca 1935 r. do 1. października 1935 r. n i e p r z y j m u j ę do wiadomości na zasadzie art. 72 rozporządzenia Prezydenta Rz. Polskiej z dnia 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. P. № 36 poz. 341) i zakazuję prowadzenie „Ditoczych sadkiw“ w Stryhańcach. Decyzja niniejsza zgodnie z art. 87 pkt. 4 art. rozporządzenia jest natychmiast wykonalną, ponieważ zostaje wydaną w interesie publicznym. W myśl zaś art. 75 ust. 3. powołanego rozporządzenia decyzja ta nie wymaga uzasadnienia. Od tej decyzji można wnieść odwołanie do pana Wojewody w Stanisławowie przez tut. Starostwo w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia następnego. Коментарі зайві.

—o—

СПОРТ.

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВА А.-КЛ.
СЯН — СТШЕЛЕЦ (БОРИСЛАВ) 2 : 2 (2 : 0).
СЯН — РУХ (ПЕРЕМИШЛЬ) 1 : 0 (1 : 0)

Загально всі сподівались, що у згаданих вище двох змаганнях добуде „Сян“ напевно 4. пункти і піднесе значно відношення воріт у свою користь в огляду на те, що обидва згадані противники „Сяну“ — це дружини доволі слабі, а численні свої недомагання заступають амбіцією та гострою грою, що часами переходить у брутальність. Тимчасом склалося так, що „Сян“ втратив один з можливих 4-ох пунктів у цих двох змаганнях й погіршив відношення воріт у порівнанні з попереднім станом (11 : 2). На це склалося чимало причин залежних й незалежних від дружини, одною з найважніших були недавні спеки, за часті й довгі купелі в сонці й воді, що розлінивило і ослабило дружину під оглядом психічної й фізичної вразливости та меткости, спричинило оспалість і тому та дружина втратила в значній мірі свою найбільшу цінність і швидкість нервової реакції, ділання й темпа та бистрий й моментальний старт до мяча. не треба й казати, що й фізична видержливість на цьому потерпіли.

Змагання в Бориславі 23. VI. з тамошнім „Стшельцом“ відбула українська дружина від 2. хвилини в десятку тому, що потовкли Партику, від другої половини в девятку, після віднови контузії Макарухи. Крім того не грали в Бориславі зі „Стшельцом“ Федорович II. в нападі і Онисик на обороні, бо були того дня на похоронах найближчої іхньої рідні. Коли йде про змагання з „Рухом“ у Перемишлі, то не можна не відмітити цікавого припадку, а саме, що це вже шесті з черги змагання „Сяну“ з „Рухом“ за час пятилітнього істнування „Сяну“, що кінчаться постійно вислідом 1 : 0 в користь „Сяну“.

Коли на основі цих останніх в червні двох змагань „Сяну“, робить дехто в Перемишлі висновок про спадок форми І. дружини „Сяну“, — то це передчасне. Те, що „Сян“ не висилюється волево у змаганнях зі слабшими дружинами і береже свій запас волевої енергії на тяжкі й рішаючі змагання, — коли в цьому є тактичний плян, — то це слід оцінювати як корисну річ. Зрештою все вияснится вже мабуть в липні бо якраз у цьому місяці йтимуть рішаючі змагання „Сяну“ а саме: в неділю 7. липня з „Кадімахом“ у Бориславі, 21. липня з „Короною“ в Перемишлі, 28. липня з „Юнаком“ в Дрогобичі.

Табеля дотеперішніх розгривок А-кляси в Перемисько - Підкарпатській групі представляється після змагань в неділю 30. червня ц. р. так:

	гор	Пункти здоб.	втрач.	відн. воріт
1) Сян	6	11	1	14 : 4
2) Корона	6	10	2	18 : 6
3) Юнак	5	8	2	15 : 7
4) Стшелец	5	4	6	7 : 10
5) Рух	7	4	10	6 : 12
6) Кадімах	6	3	9	12 : 17
7) Легія	6	2	10	8 : 18

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

НАША КУЛЬТУРА, науково-літературний місячник. Варшава, 1935. Кн. 3. червень 1935. Зміст: А. Біленький: М. Грушевський, як історик української літератури. В. Щербаківський: Українська праісторія. д-р І. Огієнко: Сучасна українська літературна мова. В. Решетуха: Гаїдка про Зельмана. Ол. Нестеренко. Українська архітектура. Митр. Діонисій: Археольогія Евхаристичного культу. Д-р К. Студинський: Богдан Дідицький — поет лявреат 1861 р. Б. І. Антонич: Батьківщина. М. Плечко: Сучасний Київ. Б. Лисянський: Романс. С. Черкасенко: Померші душечки. Євшан зілля. Ю. Вухналь: Життя й діяльність комсомольця Федька Гуски. Б. Лисянський: Новітнім січам. І. Огієнко: Хроніка наукового й культурно - освітнього життя.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.
Нечинний.

Театр Ріжнородностей.
Пятниця, 5. VII. год. 8 веч. „Школа податників“.
Субота, 6. VII. год. 8 веч. „Школа податників“.

Кіна.

АДРІЯ: „Долина тривоги“, „Страшна ніч у Зоо“.
АПОЛЬО: „Цісарева і я“ (Ліяна Гарвей).
АТЛЯНТИК: „Гра змислів“.
ВАНДА: „Атлянтида“, „Якби я мав міліон“.
ГРАЖИНА: „Гармонія“ большевицька музична комедія.
КАСІНО: „Невільниця з Мандалей“.
КОЛІСЕЙ: Нечинне.
КОПЕРНИК: „Упадок Дон Хуана“ (Дуглас Фербенкс).
МАРУСЕНЬКА: „Поворот Натана Декера“ і „Колишня і теперішня Москва“.
МІРАЖ: „Весняна парада“ з Фр. Гаяль.
МУЗА: „Пан без помешкання“.
ПАКС: „Голгофта“.
ПАЛЯС: „Пісня сонця“.
ПАН: „Не хочу знати хто ти“.
РАЙ: „Азбука кохання“ з Димшою та Круковським.
СВІТ: Похорони марш. Пілсудського.
СОНЦЕ: „Нині живемо“, ревія „Грунт то перший“.
СТИЛЕВЕ: „Буря в склянці води“ ревія.
УТІХА: „Таємниця експресу ч. 6“ та ревія з Л. Белявським.
ХИМЕРА: „Місто під терором“.

Закордонне радіо.

Пятниця, 5. липня 1935.

Відень (506,8) 20·00 Комічна опера, **Брюсель** (483,9) 19·15 Форт. ресіталь, **Кошиці** (259,1) 12·15 Концерт, **Прага** (470,2) 9·35 Пісні. 20·15 Концерт фільгармонії, **Париж** (1648) 20·45 Оперетка, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18·00 Віолінчеля, **Міляно** (221,2) 22·00 Концерт солістів, **Рим** (420,8) 19·15 Легка музика.

Субота, 6. липня 1935.

Відень (506,8) 19·10 Музична ревія, 22·10 Симфонічний концерт, **Прага** (460,2) 9·15 Камеральні дуети, 18·35 Клясична музика, 19·15 Легка музика, **Париж** (1649) 20·45 „Иосиф“ біблійна опера, **Штрасбург** (349,2) 20·30 Концерт солістів, **Кенігсвустергавзен** (1571) 23·00 Просимо до танцю, **Мінхен** (405,4) 13·45 Популярна музика, **Рим** (420,8) 20·40 „Іль пікольо Марат“ оп. Масканя.

Львівське радіо.

Пятниця, 5. липня 1935.

6·30 Ранішня авдиція, 8·25 Практичні вказівки, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метерольогічні вістки, 12·05 Полудн. денник, 12·15 Концерт, 13·30 З ринку праці, 15·15 Біржа, 15·25 Експорт, 15·30 Концерт, 16·00 Сонце — джерело здоровля і хороби (відчит), 16·15 Концерт для недужих, 16·50 Мандрівка Іванни, 17·00 Фортепянове тріо, 17·25 Концерт камер. орх., 18·15 Ціла Польща співає, 18·30 Листи і програми, 18·40 Суспільна хвилина, 18·45, 22·05 Грам. пл., 19·05 Програма на черговий день, 19·15 Рекламовий концерт, 19·30 Концерт, 19·50 Веселий монольог, 20·10 Гр. пл., 20·45 Вечірний денник, 20·55 Образці з життя давної та суч. Польщі, 21·00 Симф. концерт, 22·00 Спорт. вістки, 22·10 Легка музика, 23·00 Комунікати.

Субота, 6. липня 1935.

6·30 Ранішня авд., 8·25 Практичні вказівки, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольогічні вісти, 12·35 Полудн. денник, 12·15, 16·15 Гр. пл., 13·00 Хвилина для жінок, 13·05, 16·00, 22·30 Трансмісія з Варшави, 13·30 Концерт побажань (гр. пл.), 14·30 Концерт, 15·15 Біржа, 15·25 Морська торговля, 15·30 Авдиція для дітей, 16·30 Учімся плавати, 16·50 Мандрівка Іванни, 17·00 З наших літнищ і живців, 18·00 Спорт. порадник, 18·10 Хвилина поезії, 18·15 Ціла Польща співає, 18·30 Огляд видавництв, 18·40 Сільва рерум, 1·45 Фортепяновий ресіталь, 19·05 Програма на черговий день, 19·15 Реклямовий концерт, 19·30 Пісні, 19·15 Актуальна гутірка, 20·00 Похвала патосу, 20·10 З оперетoк Легара, 20·45 Вечірний денник, 20·55 Образки в життя колишньої і теперішньої Польщі, 21·30 На рівнині, 22·00 Спорт. вісти, 22·10 Весела сирена, 23·00 Комунікати.

БІЖРА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5·24—5·26 зол.

Нім. марка 1·75—1·85, фр. франки 34·90—35·00, шв. франки 172·50—173·50, фунти стерлінги 26·00—26·20, австр. шілінги 98·00—101, чеські корони 22·00—22·25, рум. леви 30·00—32·00, ліри 42·00—44·00.

Золото: Доляри 9·02—9·08, Франки фр. 34·50—35·00, Дукати 82·00—82·75, Корони 36·20—36·80, Рублі 4·60—4·70, 1 гр. зол. 5·924.

Срібло: Корони австр. 0·34, Рублі 1·50, Фльорени 0·85, 1 гр ср. 0·07—0·08.

Заставні листи.

4 1/2 проц. дол. Т. К. З. 43·00—44·00, 5 проц. дол. Б. Г. 51·00—53·00, 4 проц. Зол. Б. Г. 43·00—44·50, 4 1/2 проц. Зол. Б. Г. 46·00—48·00, 4 1/2 проц. Ком. Б. Кр. 52·00—55·00, 4 проц. Б. Г. К. 61·00—64·00, 4 1/2 проц. Б. Г. К. 62·00—65·00, 4 проц. позичка м. Львова 46·00—47·50.

Преміївки.

Долярівки 52·50—54·00, Інвестиційна 104·00—107·50, Будівельна 42·00—44·00.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 4. липня ц. р. кооперативам платив за:

	льоко Львів.
1 кг. масла дес.	2·10 зол.
1 кг. масла експорт.	2·15 „
1 л. сметани	0·60 „
1 к. яєць	2·60 „

Цін на молоко не ставить.

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 24 сот.

Тенденція на масло і яйця сильна, на молоко і сметану вдержана.

Маслосоюз повідомляє, що від 4. VII. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомасарні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курята від 50 дкг.	за 1 кг.	0·90 зол.
Мол. однор. кури І. кл.	„	0·80 „
Пантарки	„ „	1·30 „

Птицю приймає в скількости визначеного приділу для кожного доставця.

Когутів, качок, гусей, індичок та індиків з огляду на кінець сезону не приймає.

Ширіть наш часопис!

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень	зол. 0.35
1 „ одношпальтовий в тексті і новинках	„ 0·60
„ на першій сторінці	„ 0·80

Дрібні оголошення від слова:

матримоніяльні і приват. кореспонденція по	зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п.	„ 0·10
шукаючі праці	„ 0·07

-слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1	зол.	480·—
„ „ 1/2	„	250·—
„ „ 1/4	„	130·—
„ „ 1/8	„	70·—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Виданича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Ринок 10.